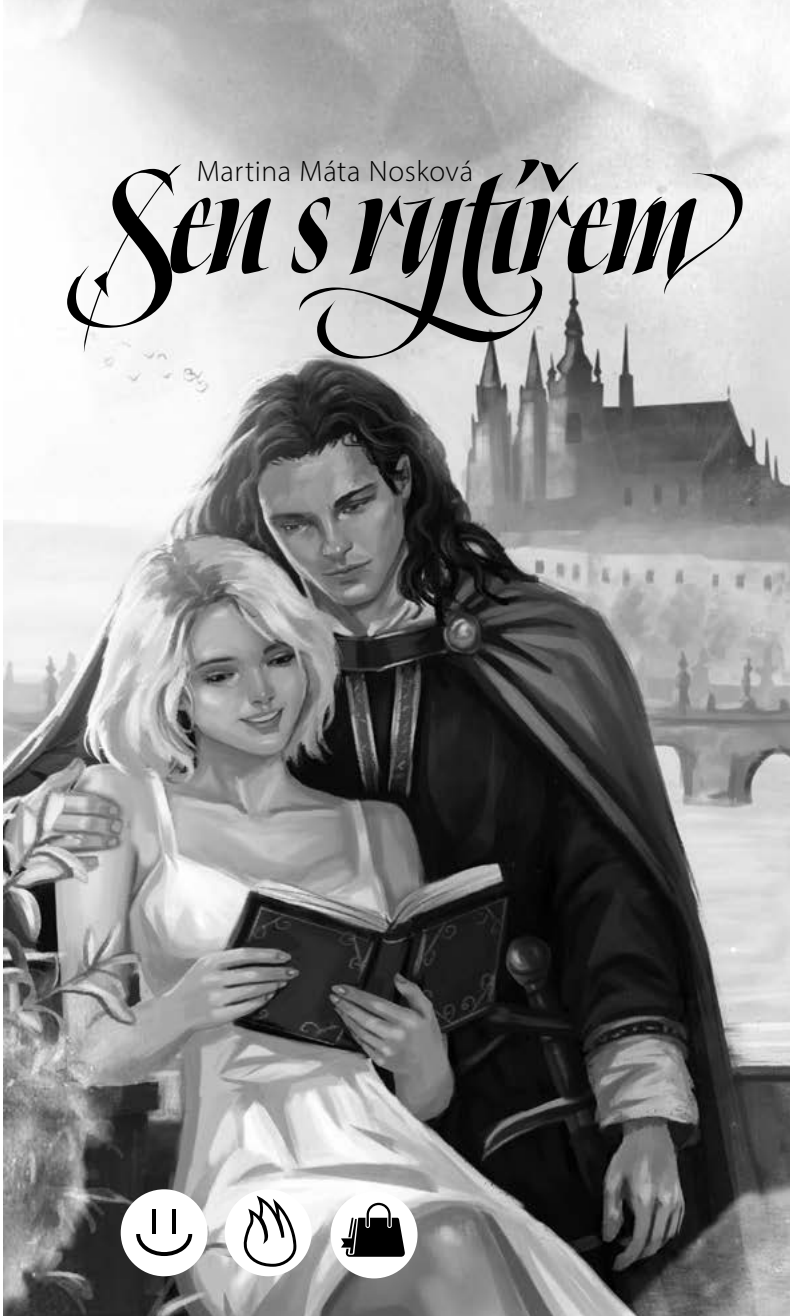
Martina Máta Nosková
Sen s rytířem

2026

Martina Máta Nosková

Sen s rytířem

Věnováno mužům,
kteří navzdory době dokazují,
že rytířství a čest
nejsou jen prázdná slova.

Sen s rytířem

Vydala Kateřina Búriková – RODOKAB
588 51, Batelov
V roce 2026 jako svou 6. publikaci
V nákladu 1 500 ks
Vydání první
Text Martina Máta Nosková
Obálka – ilustrace Petr Štich
Grafické zpracování, sazba Martina Máta Nosková
Redaktor Tereza Kadečková
Korektura David Hálek
Tisk CPI Moravia Books, s. r. o., Pohořelice

ISBN 978-80-909980-4-9

Obsah

1. Zapráskaný auto, zapráskanej život! . . 9
2. A byla bitva veliká 21
3. Rytíř na bílém koni 31
4. Já mám v posteli cizího chlapa! 45
5. Příliš malá koupelna 57
6. Ztracená kniha 73
7. Chrám obchodu 88
8. Chytrá skříňka 101
9. Pravda ve víně 115
10. Hrobka králů 133
11. Čtyři na jednoho 161
12. Jedna na jednoho 180
13. Tajemství knih 190
14. Jít, či nejít? 204
15. Tma, vlhko, smrad a... sakra! 215
16. Naděje 233
17. A žili šťastně až na věky 245
18. Dobrý, nebo špatný konec? 260

Poděkování 273
Soutěž s Kryšpínem 275

1.
Zapráskaný auto, zapráskanej život!

„Vendulko, prosím tě, nechceš mi říct, co se stalo?“

„Tak zaprvé, trčím v páteční zácpě na Čerňáku! Za druhé, Tomáš je kretén a za třetí, neříkej mi Vendulko, víš, že to nesnáším!“ zahulákala na mobil zavěšený na palubovce mladá žena a zuřivě mrkala, aby zahnala slzy. Už tak měla rozmazanou řasenku a vypadala jako idiot! Ale krk měla pořád stažený, jako by jí do něj někdo nacpal knedlík velikosti míče na ragby.

„Ale no tak, zlato, uklidni se a řekni mi, co se stalo. Proč se vracíš tak brzo? Vždyť ses měla vrátit až v neděli,“ trpělivě na ni mluvila Jana, její dlouholetá kamarádka a kolegyně z práce.

Vendula se zhluboka nadechla, chtěla to na ni vychrlit všechno, jenže copak to šlo?! Místo toho si jen skousla ret, sešlápla plyn a popojela kousek v pomalu se pohybující koloně.

Jen pomyslela na to, co se stalo, a očí jí plavaly, jako kdyby se jí tam vylila celá Vltava. Na to, jak HO viděla s NÍ! Do háje! Chtěla ho překvapit! Chtěla s ním strávit chvíli času na jeho služební cestě – odpornej hajzl!

Všiml si jí, když odcházela. Dovolil si ji zastavit, parchant! Nenechala ho ani promluvit, proč taky? Místo pozdravu mu dala facku, ještě teď jí brněla dlaň, a pak prostě odjela. A celou cestu si cedila do výstřihu.

„Vendy, no tak," Janin hlas jí vytrhl z otupělosti.

Potáhla a zavrtěla hlavou. „Teď... teď o tom nechci mluvit, sejdem se –" nedořekla, když se zpředu ozvala rána. Zůstala zírat s otevřenou pusou a konečně sundala nohu z plynu.

„Co se stalo?! Vendy? Slyšíš mě?"

„To... to nic, jen –"

Co všechno se ještě dneska posere?! Vytřeštěnýma očima sledovala řidiče z nabouraného auta, když rázoval k jejímu otevřenému okýnku.

„Ženská zatracená, to nemůžete dávat pozor?!"

Nezmohla se na slovo, jen naprázdno otvírala a zavírala ústa. Nakonec to nevydržela a znovu se naplno rozvzlykala. „Já jsem to nechtěla, já jsem to fakt tak nechtěla!" zaštkala, opřela se čelem o volant, jedna slza za druhou jí stékala po tvářích.

Muž zůstal zkoprněle stát a další výčitky spolkl. Zmateně se rozhlédl. „No tak... no přece snad se tolik nestalo, ne? Všichni žijou. Snad to není taková tragédie?"

Znovu na něj upřela uslzené oči a popotáhla nosem. „Promiňte."

„No jo, to se přece může stát každýmu, že jo. Asi bysme měli zajet na stranu, sepsat papíry pro pojišťovnu a domluvit se, nemyslíte?"

Vendula s úlevou potřásla hlavou a zkusila nastartovat motor, který zákeřně chcípl. Auto odmítalo spolupracovat. Zničeně týrala startér, ale pořád nic. Muž chvíli pozoroval její snažení, než se znovu opřel o dveře auta. „Hoďte tam výstražný a počkejte chvilku, ať si nevytlučete baterku. Zajedu na stranu a se synem vám zatlačíme."

Jen se vděčně pousmála. „Děkuju."

Nakonec jí řidič a jeho vyčouhlý, pubertálně vysmátý syn nejen pomohli dotlačit auto za krajnici, vytáhnout trojúhelník, ale také ochotně zavolali odtahovku. Na rozloučenou jí věnovali plátěný kapesník a vrátili se zpátky do pomalu se pohybující kolony. Zadek jejich auta na tom byl podstatně líp než její předek. Zůstala sedět za volantem a bezmocně svěsila ramena.

Proč jen musí vždycky naletět?! Copak toho chce tolik? Lásku? Měla pocit, že něco takového snad v dnešním zapráskaným světě už ani neexistuje. Přesto o ní snila. Doufala, že Tomáš je ten pravý.

Je hloupá a naivní kráva!

Ale nemohla si pomoct. Toužila po velké lásce, co hory přenáší a pro kterou se v románech umírá.

Odhrnula si z čela pramen tmavě hnědých vlasů uvolněný ze skřipce a uslzenýma očima

se rozhlédla. Kdo ví, jak dlouho tady bude trčet, jenže co mohla dělat? Nechtělo se jí vůbec nic, a už vůbec ne stát na Černým Mostě na dálnici a čekat, až se uvolní páteční špička, aby jí milostivě mohli odtáhnout auto.

Bože, proč byla tak blbá?!

Měla štěstí – odtahovka se k ní probojovala ani ne za hodinu. Mezi tím vyměnila podpatky za pohodlné kecky, a když i poslední slzy uschly, povedlo se jí aspoň odlíčit. Z auta ještě vytáhla cestovní tašku s pár věcmi a pak se stáhla za svodidla, odkud smutně sledovala, jak její malé autíčko vytáhli na korbu a odvezli. Nezbylo jí nic jiného, než si hodit tašku přes rameno a vykročit odtud pryč. Potřebovala se dát dohromady. Nabrala směr obchodní centrum – tam určitě budou záchody.

Třeba ji něco přejede a bude mít pokoj!

Odfrkla si, zamrkala. Vlétl jí do očí všudypřítomný prach, přeci!

Už nebulí!

Ne kvůli NĚMU! Ne, a ne a NE!

Konečně vešla do haly a s povzdechem se rozhlédla. Potřebovala něco k pití. Něco ostřejšího. Mohla by se zpít do bezvědomí!

Blbost! Takovou radost mu neudělá!

Ušklíbla se a vykročila do rozlehlého prostoru. Aspoň, že tu není takový dusno jako venku, už tak skoro uschla. Nakonec zašla na první dámské

záchodky, které potkala. Opřela se rukama o umyvadlo a zadívala se na svůj odraz do zrcadla.

No holka, ty máš ale ránu! Zhodnotila svůj zjev upřímně a snažila se zapracovat na tom, aby nevypadala jako zaprášený Joker.

Když byla hotová, narovnala se a znovu si prohlédla svůj obličej. Oči měla opuchlé, zarudlé od slz. Zašklebila se. Ne, že by to něčemu pomohlo, vypadala pořád stejně uboze. Nakonec si vytáhla z vlasů skřipec. Tmavé prameny se jí rozlily po ramenou. Líbily se mu. Nechtěl ani slyšet, že by se nechala ostříhat. Dva roky – dva zatracený roky!

Jak dlouho jí lhal a hrál si s ní? Jak dlouho byla blbá a slepá?

Shrábla vlasy, smotala je a přehodila si je přes rameno. Pak se loudavě se vrátila do haly. Co teď? Domů se jí nechtělo – věděla, že ji tam čekají vzpomínky a Tomášovy věci. Chvíli se nerozhodně rozhlížela. Nedaleko zahlédla kadeřnictví. Prohrábla si dlouhé kadeře, přimhouřila oči a pak k němu rázně vykročila.

Je volná, může si dělat, co chce, se sebou i se svými vlasy! Nějakej Tomáš si může...!

Vpadla dovnitř. Naštěstí měli volno, kadeřnice ji hned usadila na křeslo. Dobře, že nemusí čekat, určitě by si to rozmyslela. Takhle už nemá na vybranou.

„Zastřihnout konečky, že slečno?“ usmála se na ni kadeřnice do zrcadla, když jí přehodila přes ramena pokrývku a přistrčila k ní umyvadlo.

„Ne," zarazila ji Vendula, „na krátko a obarvit na blond. Třeba takhle," ukázala na první obrázek, na který jí padl pohled. Bylo jí to jedno, hlavně ať už je to pryč!

Žena se chápavě pousmála. Odstrčila umyvadlo a začala si připravovat odbarvovací přípravek. Vendula si pohodlně opřela hlavu a pevně zavřela oči. Pomalu nevnímala, jak jí kadeřnice barví vlasy ani jak dlouho to trvalo. A když jí zkušenýma rukama začala smývat barvu, nejradši by odtekla spolu se šampónem, zmizela kdesi daleko. Zatímco ji žena stříhala, otupěle reagovala na její pokyny, jak má nastavit hlavu. Nakonec jí do uší zavrčel fén.

„Tak hotovo, můžete se podívat," oslovila ji kadeřnice. Vendula nejdřív otevřela jedno oko, až pak vykulila obě a zírala na sebe do zrcadla, kde její pohled stejně překvapeně opětovala žena s blonďatým střapatým mikádem. Když si na to konečně trochu zvykla, polkla a nejistě otočila hlavou nejdřív na jednu a pak na druhou stranu.

Slušelo jí to! Málem by nepoznala sama sebe. Musela se přece pochválit, nikdo jiný to neudělá! Křečovitě se usmála na svou novou podobu. „Bezva!" I nenamalovaná a ubulená vypadala relativně dobře.

Za pár minut už ale znovu přešlapovala v hale nákupního centra a nerozhodně se rozhlížela. Když nenašla nic, co by ji zaujalo, loudavě vykročila, aniž by přemýšlela, kam vlastně jde, vylovila

z kabelky telefon a zavolala Janě. Jejich dřívější hovor utnula za pochodu.

„To je dost že voláš, co se stalo?" spustila na ni kamarádka, sotva se ozval vyzváněcí tón.

„Bourala jsem," škubla Vendula koutkem rtů a protočila oči v sloup, když Jana spustila lamentaci hodnou její matky.

„Klídek. Jsem v pořádku, nikoho jsem nezabila ani nezranila. Ten chlápek mi ještě pomohl vyplnit papíry a zavolal odtahovku. Jen mi nejezdí auto, už ho odtáhli, skejsla jsem na Čerňáku."

„No aspoň, že tak, hlavně, že jsi v pořádku. A co se stalo? Jak to, že seš zpátky v Praze?" navázala znovu Jana na přerušený hovor.

Vendula se zamračila a rozhlédla se kolem po spěchajících davech. Ne, tady si fakt nechtěla vylévat bolavé srdíčko. „Teď nemůžu mluvit, co když tě pozvu na skleničku? Koupím víno."

Jana se odmlčela a Vendula si jen mohla domyslet její výraz, který moc dobře znala. Ještě, než promluvila, věděla, že to nevyjde. „Promiň, Vendy. Slíbila jsem Alešovi a Honzíkovi že pojedeme na chalupu. Ale večer ti zavolám, ano?"

Vendula si povzdechla. Jana a její rodinný život. Má to ale někdo štěstí! Mohla jí jen tiše záviděl. Chlapa do nepohody a klučinu, čerstvého školáka, kterému brzo začnou prázdniny. Sklonila hlavu, oči ji znovu začaly pálit.

„Hmmm, v poho," zahuhlala a prsty si stiskla kořen nosu. Už tak vypadá jak ubulená nána.

„Potřebuješ něco v práci? Nechceš zůstat ještě příští týden doma? Do kanceláře nemusíš, většinu práce máš hotovou a odevzdanou.“

„Možná jo, já nevím.“

„Dobře, domluvím ti to. Šéfovi to vysvětlím. Ví, že furt dřeš jak kůň. A v pondělí někam zajdem, nebo se stavím po práci, ju? A pak ti klidně půjčím klíče od chaty, když budeš potřebovat někam vypadnout. Promiň za ten dnešek, fakt mě to mrzí.“

„Díky, stačí, když zavoláš, až… až tě kluci pustí.“

„To víš, že jo, zlatí. Drž se a udělej si něčím radost. Večer pa.“

Vendula ještě chvíli zírala na mlčenlivý telefon, než ho hodila zpátky do kabelky. Konečně zvedla hlavu. Byla na konci haly. Kolem ní se rozprostřelo podivné ticho. Nečekala, že by zrovna tady mohla osamět, ale stalo se to, hala dokonce potemněla. Obchody tu žádné nebyly, jen vzadu v koutě se krčilo zapomenuté knihkupectví. Ludgardiny příběhy, hlásala staře vypadající cedule nad vchodem. Vendula se znovu rozhlédla, než se pomalu přiblížila ke krámku, který jako by do naleštěné budovy nepatřil. Nahlédla skrz výlohu dovnitř. Když si všimla pohybu, ustoupila, ale to už postarší křehká dáma otevřela dveře, chvilku si ji zkoumavě prohlížela, než se na ni usmála.

„Ale drahoušku, konečně, pojď se podívat, co tu mám ke čtení.“

„Ale já –“ zakoktala se Vendula. To, že nemá na čtení čas, už ale nedořekla. Když se podívala

do dobrotivých živých očí, musela se navzdory všemu usmát a ani jí nevadilo, že jí žena tyká. Na jednu stranu, proč by nemohla zajít do knihkupectví? Jana jí přece dala za úkol udělat si radost! Když vešla, překvapeně se rozhlédla. Krámek byl mnohem větší, než vypadal zvenku. Regály se táhly kamsi dozadu do tmy, kam neviděla. Jeho majitelka očividně šetřila elektrikou, aby nemusela osvětlovat celý prostor, a uvnitř to proto působilo tajemně a trochu ponuře. Světla z výlohy sem proniklo jen málo.

„Vím, proč jsi tady,“ usmívala se na ni stále žena a chytila ji za loket. Vendula sebou trhla a zalapala po dechu, nestihla nic říct, jen se nechala vést kolem jednoho z regálů. Hřbety knih vypadaly staře. Žádný z nich nebyl popsaný a Vendula nechápala, jak se v nich někdo dokáže vyznat. Jenže neměla čas se moc rozhlížet, její průvodkyně ji vedla pevnou rukou, která jí nedávala na výběr. Zvláštní – kdyby ji takhle vedl někdo jiný, nelíbilo by se jí to a vzpírala by se, ale teď se prostě jen ochotně podvolila konejšivému doteku. Po očku si ženu prohlédla. Vypadala jako úplně obyčejná postarší dáma, na ulici by ji snadno přehlédla. Šedé vlasy měla stažené do přísného drdolu, jednoduchá sukně neurčité nahnědlé barvy jí sahala ke kolenům, krom ní si oblékla jen stejně barevnou halenku s dlouhými rukávy. Žádné šperky, nebylo na ní nic zajímavého, obyčejná babča, která o sebe dbá, takových potkávala v Praze spoustu.

Až na ten laskavý výraz ve tváři, živé vědoucí oči a dotek teplé dlaně. Připadalo jí, jako by ji znala, ale odkud? Nikdy se s ní nesetkala, nebo ano a už si to nepamatuje?

„Tady to máme," usmála se žena, vytáhla z police knihu a podala ji Vendule „On je pro tebe ten pravý," mrkla na ni.

Vendula se zarazila, než jí došel význam jejích slov, a tázavě zvedla obočí.

„To nic, drahoušku, na to přijdeš sama, jen si tohle vezmi a pěkně si to přečti. Potřebuješ ho stejně, jako on potřebuje tebe."

„Ale –" Vendula chtěla protestovat, ale ona ji umlčela gestem ruky.

„To nic, to pochopíš," usmála se na ni znovu tím neuvěřitelně nakažlivým odzbrojujícím úsměvem.

Vendula rezignovaně povzdechla a prolistovala prvních pár stran. Zarazila se, když nenašla název knihy, autora ani nakladatelství. Místo toho na ni z kolorované perokresby na první straně hleděl modrýma pozornýma očima mladý muž. Chvilku si ten obrázek se zájmem prohlížela, než polkla a zaklapla knihu. Po zádech jí přeběhl mráz. Nechápala proč, ale podivně se jí sevřelo srdce.

„Vidíš? Říkala jsem ti to – toto je pro tebe to pravé."

Vendula zmateně zatřásla hlavou. Chtěla jí knížku vrátit a odejít, ale místo toho jen stála. Nakonec se pousmála. Na jednu stranu, proč by si to nemohla přečíst? Chtěla najít peněženku, ale žena ji zarazila: „To nemusíš, můžeš si ho jen půjčit."

„Ale proč o té knize mluvíte jako o něm? Je to přeci jen kniha."

„Je a není. Je to příběh jednoho muže a myslím, že by sis jej měla přečíst. Pak teprve pochopíš."

Vendula zmateně zavrtěla hlavou a bezmyšlenkovitě se otočila k východu. Žena ji doprovodila a mezi dveřmi sevřela hřbet její ruky. „Nezoufej a pamatuj – často splněná přání nacházíme tam, kde bychom je nikdy nečekali. Splněné sny jsou blíž, než se zdá. Hezký den a krásné čtení!" usmála se na ni ještě, pustila ji ven a zmizela za proskleněnými dveřmi.

Vendula ještě chvíli stála a zírala na knihu. Nadechla se, chtěla něco říct, ale už neměla komu. Dveře krámku se zavřely a za nimi nikoho neviděla. Znovu si prohlédla obrázek. Hrdlo se jí stáhlo úplně stejně jako předtím. Rychle knihu zaklapla a uklidila ji do tašky. Tohle bylo fakt divný.

Venku se skoro setmělo, když Vendula rezignovaně vypnula televizi. Odhodila ovladač stranou a rozhlédla se po útulné obývací kuchyni. Její podkrovní jedna plus jedna jí najednou připadalo neuvěřitelně prázdné. Asi před hodinou skončila hovor s Janou. Ta ji nejdřív utěšovala a poté svorně nadávaly na hajzla Tomáše. Ale teď neměla co dělat. Už potřetí si dolila sklenku vína a položila bradu na kolena, smutně se zadívala na černou obrazovku.

Byla sama! Chtělo se jí brečet.

Nesnášela ten pocit. Chtěla by se tvářit, že je vlastně všechno fajn, že je free, ale prostě nemohla. Nešlo to, protože nenáviděla samotu!

Ještě chvíli tak seděla, než si vzpomněla na knihu. Našla ji, s sebou do ložnice ještě odnesla načatou láhev vína a sklenku. Převlékla se do noční košile a praštila sebou do velké manželské postele. Tomášovo pyžamo odtud vyhodila se všemi jeho věcmi, jakmile se vrátila domů, stejně jako všechno, co by jí ho mohlo připomínat, a na jeho místo nastěhovala obřího medvěda, který pamatoval ještě její dětské bolístky i přání.

Pohodlně se uvelebila a našla obrázek na začátku. Pousmála se na muže na něm, prstem přejela po stránce. Líbil se jí. Jeho tvář s výraznou čelistí, tmavé vlnité vlasy, které mu spadaly na ramena, i jasně modré oči. Uvědomila si, jak dlouho nic nečetla. Dřív, ještě na gymplu, četla hodně a pokoušela se psát, začala román, který nikdy nedokončila a spolužačky jí to dodnes vyčítaly. Napsala pár povídek do školního časopisu a pravidelně tam přispívala glosami a fejetony. Ve třeťáku ho dokonce chvíli vedla, než jí v dalším ročníku sebrala čas příprava na maturitu. Ale pak... pak přišla vejška, kde psala hlavně seminární práce, a zaměstnání, kde sice psala hodně, ale jenom odborné články. Kniha vlastně nebyla tak zlý nápad, aspoň přijde na jiné myšlenky. Se sebezapřením otočila stránku s kresbou (nejraději by se na ni dívala pořád) a ponořila se do čtení.

2.
A byla bitva veliká

Noc už se přehoupla do své druhé půli, za chvíli mělo přijít svítání a Vendula se stále nemohla odtrhnout od čtení. Jak nejrychleji dokázala, hltala jedno slovo za druhým. Lačně otáčela další a další stránky.

Příběh muže z obrázku ji pohltil. Jeho nesnadný život, tvrdá doba, ve které musel žít. Středověk. Fascinovalo ji, jak barvitě ho dokázal autor vylíčit se vším všudy. Sledovala životní cestu rytíře Kryšpína: náročné dětství a brzký odchod ke královskému dvoru Přemysla Otakara II., kde nejdříve sloužil jako páže. Poctivě se učil v klášteře, který na vlastní žádost pravidelně navštěvoval, cvičil se v boji a sám si postupně vydobyl místo mezi rytíři a nejbližšími panovníka. Ani jeho nepřímé příbuzenství s králem mu ale nezajistilo snadnější život. Musel čelit intrikám, mnozí